

Motion till riksdagen 2024/25:1374

av **Matheus Enholm m.fl. (SD)**

Granskning

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda hur statsråd som åsidosatt sin tjänsteplikt effektivare kan utkrävas ansvar och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att statsråd och andra ska kunna föreläggas att, vid vite eller annan rättsverkan, infinna sig till konstitutionsutskottets utfrågningar och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om sanningsplikt och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda hur ansvar kan utkrävas av regeringen om den agerat genom ombud, t.ex. en nationell samordnare eller ombudsman, och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Regeringen styr riket och är ansvarig inför riksdagen. I detta ligger att regeringen, förutom att fatta egna beslut, kan, och skall, delegera ansvar och uppgifter. Detta är inte anmärkningsvärt i sig, men kan inte heller tillåtas fungera som en mekanism genom vilken regeringen undgår sitt ansvar inför riksdagen. Därför bör bättre möjligheter finnas för riksdagen att utkräva ansvar av den som utövar, eller har utövat, delegerad makt men inte har hållit sig inom de angivna ramar som beslutats av riksdagen eller på annat sätt har åsidosatt hänsyn rimliga att förvänta sig av någon i den aktuella tjänsteställningen.

Vad avser ett utökat ansvarsutkrävande av statsråd är en självklar utgångspunkt att konstitutionsutskottets roll som politisk granskare upprätthålls och att formerna för granskningen inte rubbas mer än vad som kan anses vara påkallat utifrån det aktuella ärendets natur. Möjligheten för konstitutionsutskottet att till Högsta domstolen överlämna ett beslutat åtal för prövning skall kvarstå oförändrad. Det är däremot rimligt att

konstitutionsutskottet får fler verktyg till sitt förfogande för att kunna granska statsråden och deras tjänsteutövning och i vad mån dessa har åsidosatt sin tjänsteplikt.

Utöver effekten av att statsråden förhoppningsvis fattar klokare beslut om deras handlande riskerar att underställas en grundligare granskning än den som nu sker skulle en reformerad ordning förhoppningsvis medföra ett stävande av den utveckling som vissa tycker sig ha sett. Nämligen att en del riksdagsledamöter alltmer verkar använda sig av KU-anmälningar för politiska nålstick. Så länge granskningen i värsta fall leder till att utskottet uttalar att en ”brist” föreligger utan någon egentlig risk för åtal eller dylikt behöver man som anmälare inte heller känna något större ansvar för eventuella följder av sin anmälan. Konstitutionsutskottet har i viss mån tagit på sig ansvaret att städa lite i floran över okynnesanmälningar genom att helt enkelt inte granska vissa anmälningar som rör uttalanden av statsråd om det är uppenbart att dessa gjorts mer som ett politiskt uttalande och inte i rollen som statsråd. Detta är ett bra steg på vägen men inte tillräckligt.

Skulle det föreligga en verklig och betydande risk för den som anmäls blir också ansvaret för den som anmäler mer påtagligt. Härigenom skulle förmodligen såväl digniteten på inlämnade anmälningar som KU:s anseende i stort öka. Inte minst av att detta ytterligare befäster behovet av enighet mellan partierna i utskottet.

Plikt att inställa sig

En fråga som bör utredas inom en parlamentarisk kommitté är om konstitutionsutskottet borde kunna förelägga vite eller besluta om annan rättsverkan, såsom hämtning, för innevarande och före detta regeringsmedlemmar och andra personer som vägrar inställa sig när KU kallar till utfrågning. En sådan process skulle eventuellt kunna ske via Högsta domstolen.

Sanningsplikt

Möjlighet borde även finnas för utskottet att kunna belägga berörda personer med sanningsplikt på motsvarande sätt som redan kan göras med tystnadsplikt. Vid misstanke om mened bör ärendet överlämnas till Högsta domstolen. På så sätt kan rättssäkerheten säkerställas utan att själva utskottets karaktär för den sakens skull förändras till att bli mer domstolsliknande, samtidigt som resultatet i processen inte längre överläts åt den granskades godtycke eller politiska opportunism.

Tjänstemän med förordnande från regeringen

Ytterligare en angelägen fråga att utreda, förslagsvis i form av en parlamentariskt sammansatt kommitté, berör visst ansvarsutkrävande gentemot regeringen för det arbete särskilt utsedda s.k. nationella samordnare bedriver på regeringens uppdrag. Nuvarande regelverk medger endast att en regering, alternativt ett enskilt statsråd, som misstänks ha brustit i vad som åligger det i ämbetet kan KU-anmälas samt underställas en misstroendeavotering.

Denna kontrollmakt med påföljande sanktionsmöjligheter innehas då alltså av riksdagen. När motsvarande i stället sker genom en av regeringen tillsatt samordnare

med ett pådrivande uppdrag från regeringen saknas däremot en tydlig ordning för att säkerställa efterlevnad av ansvar inför riksdagen. Då en tjänsteman inte kan KU-anmälans eller röstas bort i riksdagen övergår ansvarsutkrävandet till regeringen, som alltså var den part som egentligen ville få den aktuella åtgärden utförd. Här uppstår en uppenbar intressekonflikt och ett osäkert rättsläge, vilket måste utredas och klargöras.

Utan att föregripa en sådan utredning skulle en framkomlig väg kunna vara att göra den som utsett samordnaren direkt ansvarig för dennes agerande. Med en potentiell risk att själv kunna drabbas av KU-anmälningar och/eller misstroendevotum finns en klar ansvarskedja och tydliga incitament att hålla respektive samordnare under uppsikt och inte som en agent genom vilken man handlar bortom riksdagens förmåga att utkräva ansvar. Om ett statsråd avsätts eller avgår skulle också av denne utsedda samordnares förordnanden automatiskt upphöra inom förslagsvis tre månader. Förordnanden som sträcker sig över regeringsombildningar, alternativt regeringsskiften, förutsätter då att ett nytt statsråd under denna tid skriftligen övertar ansvaret för av tidigare statsråd utsedda samordnare, för att dessa skall vara fortsatt giltiga. Utredningen bör överväga lämpligheten i att samordnare organiseras som egna myndigheter eller huruvida dessa, liksom till exempel statssekreterare, uteslutande bör inrymmas i Regeringskansliet.

Matheus Enholm (SD)

Fredrik Lindahl (SD)

Lars Andersson (SD)

Martin Westmont (SD)